

Pərinuş
Sənii

**QARDAŞIMIN
ATASI**

İngiliscədən tərcümə edən:
Səmrə Təhirova

QANUN NƏŞRİYYATI

Parinoush
Saniee

PEDAR-E AAN
DIGARI

/I HID MY VOICE/

Uşaqılıqda açılan yaralar heç də həmişə zamanla sağalmır. Bəzən onlar insanın bütün həyatına kölgə salır.

Şəhab danışmır. Lakin onun səssizliyinin arxasında qorxu, təhqir, sevgisizlik və anlaşılmamaqdan doğan dərin ağrı dayanır. Atasının sərtliyi, ailəsinin laqeydliyi və ətrafındakıların amansız münasibəti onu getdikcə öz duyğu burulğanının içinə çəkir. Anlaşılmmaq və özünü təhlükəsizlikdə hiss etmək üçünsə xəyali dostlarına sığır.

İllər keçir, amma uşaqılıqda yaşananların izi Şəhabın həyatından silinmir. Keçmiş onun qorxularında, münasibətlərində və özünə baxışında yaşamağa davam edir. Öz səsini tapmaq üçün Şəhab əvvəlcə susqunluğunun arxasında gizlənən həqiqətlərlə üzləşməlidir.

Pərinuş Səniinin “Qardaşımın atası” romanı uşaqılıq travmasının insanın bütün həyatına necə sirayət etdiyini, ailə daxilindəki laqeydlik və sevgisizliyin illər sonra da insanın ruhunda necə yaşadığını təsirli şəkildə göstərir. Bu, sadəcə, danışmayan bir uşağın deyil, eşidilməyən bütün uşaqların hekayəsidir.

Parinoush Saniee PEDAR-E AAN DIGARI (I HID MY VOICE)
Pərinuş Sənii QARDAŞIMIN ATASI

Janr: psixoloji-sosial roman, ailə dramı

Yas: 16+

Ölçü: 130x200 mm

Cild: yumşaq

Səhifə sayı: 304

Naşir:	Şahbaz Xuduoglu
İngiliscədən	
tərcümə edən:	Səməra Təhirova
Redaktor:	Bəhlul Abbas
Korrektor:	Arzu Quluzadə
Mətn dizaynı:	Ramin Əli
Qapaq dizaynı:	Yekaterina Klimova

Qanun Nəşriyyatı

Bakı, AZ 1102, Tbilisi pr., 76

Tel: (+994 12) 431-16-62; 431-38-18

Mobil: (+994 55) 212-42-37

e-mail: info@qanun.az

www.qanun.az

www.fb.com/Qanunpublishing

www.instagram.com/Qanunpublishing

ISBN 978-9952-15-110-7

© Qanun Nəşriyyatı, 2026

© PARINOUSH SANIEE 2004

Bu kitabın Azərbaycan dilinə tərcümə və yayım

hüquqları Qanun Nəşriyyatına məxsusdur.

Kitabın təkrar və hissə-hissə nəşri "Müəlliflik hüququ və əlaqəli

hüquqlar haqqında" Azərbaycan Respublikasının Qanununa ziddir.

Əzizlərim Nilufər və Kamyara ithaf edirəm

FƏSİL 1

– Şəhab, bu sənsən?

– Hə.

– Necə də balacasan! Bəs səni belə bərk-bərk qucaqlayan kimdir?

Şəklə baxdım. Kim idi görəsən? Doğrudanmı o idi...?

Ürəyim sıxıldı, dilim-ağzım qurudu. Yerimdə vurnuxdum. Qaçıb çıxmaq istəyirdim. Ev adamla qaynayırdı. Qonaqların yarısı artıq gəlmişdi. Anam bu qədər adamı haradan tapmışdı axı? Böyümək doğrudanmı bu qədər mühüm bir şey idi? Artıq iyirmi yaşındaydım, dediklərinə görə, yekə kişi olmuşdum, amma mən daxilən böyük bir dəyişiklik hiss etmirdim. Hamı danışib-gülür, evdə o baş-bu başa var-gəl edirdi. Ev sahibi kimi özümü necə aparacağımı bilmirdim. Bu dəm içəri daha bir neçə nəfər girdi və hamı onların başında hazır durdu. Fərsətdən istifadə edib pilləkənlərlə yuxarı qaçdım. Bir neçə pillə çıxmağıma baxmayaraq, yuxarıdakı qapını açanda artıq təngnəfəs olmuşdum.

İçimdəki o tanış səs dilləndi: *“Yenə nə azar olub canına?”* Və hər zamanki kimi, ilk ağlıma gələn cavab bu oldu: *“Bilmirəm...”*

Hələ də qonaqların səsinə eşidirdim. Axtardığım sakitlik burada deyildi. Qapını arxamca bağlayıb eyvana çıxdım. Sərin meh qızğın alnıma toxundu, dərinədən nəfəs aldım. Eyvandan dama aparan, mənə qadağan olunmuş pilləkənlərə baxanda kürəyimdə kəskin bir ağrı hiss etdim. Bu pilləkənləri hər görəndə beynim dumanlanır, o ağrını yenidən yaşayırdım. Pillələrlə yuxarı dırmaşdım. Zaman məfhumum birdən yoxa çıxdı. Sonuncu dəfə bura nə vaxt qalxmışdım? Xatirələrim həm dünən qədər təzə, həm bir əsr qədər köhnə idi. Keçmiş dalğası üstümə hücum çəkdi və mən bir göz qırpmında xatirələr dənizinə qərq oldum. Getdikcə kiçildiyimi hiss edirdim. Damın tən ortasında əyləşəndə mən yenidən dörd-beş yaşlı, lal və hürkmüş bir uşaq idim.

“Axmaq” sözünə qarşı həssaslığım elə səfeh olduğumu anladığım gündən başlamışdı. Mənə bu cür müraciət edəndə hirsələnər, qışqırar, əlimə keçəni sındırar və ya kiməsə sataşib dava salardım. Amma bu acı həqiqəti qəbul edəndən sonra hər şey dəyişdi. Artıq bu sözü eşidəndə qəzəblənmirdim. Sadəcə, boğazımda nəsə düyünlənir, sanki kimsə əlini atıb ürəyimi sıxırdı. Ətrafımdakı bütün rənglər solur, günəş sönmürdü. Bir küncə qısıılır, başımı dizlərimin üstünə qoyub özümü elə büzürdüm ki, lap cılız, görünməz olum. Artıq oynamaq istəməirdim, gülməyi də unutmuşdum. Heç nə məni sevindirmirdi. Bu vəziyyət bəzən bir-iki gün çəkirdi. Dörd yaşlı uşaq üçün bunun nə qədər uzun bir vaxt olduğunu təsəvvür edirsinizmi? Bəlkə də, böyüklər üçün bir neçə aya bəra-

bər bir vaxtdır. Məncə, qışqırıb-bağırduğım, vurub-dağıtdığım vaxtlar daha yaxşı idi. Məni danlayardılar, vurardılar, mən də ağlayardım, amma, ən azından, hər şey daha tez bitərdi. Heç vaxt bir-iki saatdan çox çəkməzdi.

Əvvəllər, bu sözün nə mənə verdiyini bilməyəndə “axmaq” olmağın yaxşı bir şey olduğunu düşünürdüm. Belə çağırılmaqdan xoşum gəlirdi. Çünki hamı bunu gülərək deyirdi. Mənim axmaq olduğumu ilk anlayan əmim oğlu Xosrov olmuşdu. Bu adı da elə o qoymuşdu. Məni görən kimi deyərdi:

– Görün necə axmaqdır! Gəl bir dənə başı üstə dur, sənə konfet verim. Afərin!

Nə desə edərdim. O da gülüb məni alqışlayar, sonra mükafatlandırardı. Əmim qızı Firiştə də məni çox istəyirdi. Məni qucaqlayıb, – Mənim balaca axmağım! – deyə əzizləyərdi. Onun ətrini çox sevirdim. Hərəkətlərimə gülər, mənə şirniyyat, dondurma alardı. Bunlar xoşuma gəlirdi, amma düzünü desəm, məni ən çox sevindirən onu xoşbəxt görmək idi. Onu güldürmək üçün hər şeyə hazır idim. Mənə “axmaq ” deyəndə həmişə güldükləri üçün bunun gözəl bir söz olduğunu zənn edirdim. İnsanların gülüşlərinin səbəbinin həmişə sevinc, ya da xoşbəxtlikdən qaynaqlanmadığını hələ anlamırdım. Axmaq idim çünki.

Bu qaranlıq həqiqətləri kəşf etməzdən əvvəl günlər daha qayğısız, səma daha aydın idi. Kiçik bağçamızda saatlarla vaxt keçirər, heç sıxılmazdım; torpağı, yarpaqları, yağışdan sonra üzə çıxan qəhvəyi soxulcanları incələyər-

dim. Hər dəqiqə yeni bir şey tapardım. Həyatımızdakı yeganə ağac elə bil mənim dərd ortağım idi; hər dəfə biz Novruz tətilindən qayıdanda o, çiçək açardı. Bilirdim ki, bizi yenidən görməyinə sevinir. Bir neçə gün sonra çiçəkləri tökülər və görkəmi dəyişərdi. Daha sonra isə bizə dadlı, qırmızı giləslər verərdi. Bar vermək onun vəzifəsi idi, amma çiçək açmasının yeganə səbəbi məni qarşılamaq idi, çünki onu hamıdan çox mən sevirdim.

Bəzən pərdənin qatlarından süzülən işıqla oynar, havada uçuşan toz zərrəciklərinə heyranlıqla tamaşa edərdim. Gecələr ulduzlar bərq vururdu, amma ay... ay tamamilə başqa aləm idi. Nadinc uşaq kimi, heç bir qaydaya tabe olmurdu; işi gecə dünya-aləmi işıqlandırmaq olsa da, kefi istəməyəndə heç görünməzdi də. Sonra isə gözlənilmədən, qəfil peyda olar, göyün tən ortasına sivişib keçərdi. Bəzi səhərlər onu günəşin yanında görərdim. Şıltaqlıqla gülümsəyərək rəngini solğunlaşdırardı ki, kimsə onu fərqlənməsin. Üstəlik, çox oynaq idi; hovuzun kənarı ilə mənimlə qaçdı-tutdu oynar, mən dayanan kimi o da mütləq dayanardı. Səhvən də olsa, bircə addım artıq atmazdı. İnanırdım ki, bizi bir-birimizə bağlayan görünməz bir tel var; o yalnız mənim dostum idi. Buna görə də mənim arxamca gəlirdi. Bağdakı çarpayıda uzanıb ona baxardım. İnsanlar hərəkət edirdi, amma ay onların ardınca getmirdi. Eynən mənim kimi idi. İstəmədiyi bir şeyə onu heç kim məcbur edə bilməzdi. Bəli, mən Ay idim, Arəş isə Günəş – həmişə vaxtında gələn və heç vaxt xəta etməyən Günəş.